

VII. DUCHOVNÍ SVADEBNÍ LÁZEŇ.

[C.I.]

Již jest lá - zeň za - to - pe - ná, o li - dé,
 ne - ní - li my - sl sto - pe - ná, ji - né vše

[C.II.]

[B.c.]

po - spě - ťte,
 za - věš - te,

však jste dos - ti po - špí - ně - ni, čis - té - ho ou -

4 6 4 3

du v vás ne - ní pro tak těž - ké pro - vi - ně - ní

DÍL PRVNÍ.

Již jest lázeň zatopená,
o lidé, pospěšte,
není-li mysl stopená,
jiné vše zavěšte,
však jste dosti pošpíněni,
čistého oudu v vás není
pro tak těžké provinění.

Cokoliv jest nečistého,
k svadbě se nehodí,
hosta žádám umytého,
sice se vyhodí.
Hříchem jestli zapácháte,
ke mně se nedomakáte,
hroznou nelibku spácháte.

Sám můj Syn do lázně kráčí,
až všecek jest bílý;
mýt se vlastní krví ráčí
ten Ženich přemilý.
Odtud já nejsem vzdálená,
při mně jest i Magdalena,
nikdy od nás oddělená.

Na jednom prstu zavěsil
Bůh nebe, zem, moře,
že se sám Jidáš oběsil,
nad ním větší hoře;
i vás, hříšné lidí mývá
a pracnějí vaše smývá
hříchy a nad nimi vzývá.

V posledním tažení ležel
ukrutně zraněný.
Již duch na onen svět běžel
bolestmi ztrýzněný.
Žíznil po krve pouštění,
nebylo nic k uhašení,
nic nebylo k potěšení.

Protož, o slzy, padejte
po lících v hojnosti.
Žíznivému nápoj dejte
dlé vaší možnosti.
Srdce hoří, je polejte,
v krvi tůne, pomáhejte,
pokropte je, ach, je smejte.

Ach, mé srdce, tvrdá skálo,
ach, jednou lámej se!
Dosti jsi již v zlosti stálo,
jednou vylívej se.
Této lázně jsi příčina,
dej tvé slzy místo vína,
na tě tvá naříká vína.

DÍL DRUHÝ.

Jak jsi se pak zachovala,
pověz, Magdaleno?
Jak jsi tvůj hřích oplakala,
o kající ženo?
Mé srdce chce vystydnouti,
uprostřed ohně vadnouti,
z lásky miní vypadnouti.

Oheň jak by se sporovnal
s vodou, teď pokusím.
Zdaliž by se se mnou srovnal
milý Ježíš, skusím.
Voda jsem já, Ježíš plámen;
kyž mně tvrdý láme kámen!
Zaspívala bych já amen.

Phoenix život svůj skonává,
divnou věc poslyšte,
a v skořici nalezává;
k tajemství pospěšte.
Jest plamen, jenž rozněcuje,
sám sebe tak obživuje,
tak mně k lásce podpáluje.

Takový David kající
byl v svém lůžku ptáček.
Ve dne i v noci plačící
byl jest lásky žáček.
Rozpálený byl lítostí,
odkud teklo pláče dosti.
Měl oheň, vody v hojnosti.

Ach, jak se tehďáž zachovám,
když Ženich můj přijde?
Zdaliž se tehďáž neschovám,
když proti mně vyjde?
Jsa dokonce pošpíněná,
od hříchu všecka zprzněná
a před Bohem zavržená.

Petr zapřel svého Pána,
proto koutu hledal,
k pláči ta jej hnala rána,
Kristus jej vyhledal.
Pod zem se plačící schovám,
tak se tam dlouho zachovám,
až se milosti dochovám.